

Hart naar de haaien

ROMAN

Een zomer lang opgescheept met de man
die ze het liefst overboord zou duwen

EMMA ST. CLAIR

Een schilderachtig moordhuisje

Josie

Ik sta voor iets wat het best omschreven kan worden als een schilderachtig moordhuisje, terwijl ik me afvraag of ik op het punt sta om te sterven in plaats van vakantie te vieren met mijn broer.

Jacobs opgewekte, ingesproken boodschap klinkt door de telefoon die ik tegen mijn oor gedrukt houd. Opnieuw. Deze keer doe ik iets wat ik bijna nooit doe omdat ik geen barbaar ben. En geen boomer.

Ik laat een bericht achter.

‘Hoi Jacob. Je spreekt met Josie – de zus die je op dit moment in de maling lijkt te nemen. Waarom ben ik hier? En wáár ben ik eigenlijk? Ik heb het adres nog een keer nagekeken, maar dit kan absoluut geen plek zijn voor welk soort vakantie dan ook. Ik heb mijn koffer niet ingepakt om mezelf te moeten verdedigen tegen een seriemoordenaar. Waar ben je? Bel me terug. Je hebt mijn nummer. Gebruik het. Het liefst nu meteen.’

Ik stuur er direct een berichtje achteraan met de woorden BEL ME NU, allemaal hoofdletters en geen interpunctie. Mijn broer zal wel weten dat het ontbreken van een punt of een nette rij uitroeptekens betekent dat ik óf ontvoerd ben óf serieus boos ben.

Er verschijnt geen teken dat het bericht gelezen is. Alleen maar afgeleverd.

Ik voel bezorgdheid opkomen. Misschien bevindt Jacob zich in een autowrak. Misschien is hij achter het stuur in slaap gevallen en van een van de bruggen af gereden onderweg hiernaartoe. Misschien is hij dood, en mijn laatste bericht aan hem stroomt over van schampere woede.

Of... misschien ga ik soms te snel uit van het ergste.

Een minder lugubere en veel aannemelijkere verklaring is dat Jacob opgehouden wordt door zijn werk. Zoals altijd. Misschien had hij een plotselinge vergadering met een belangrijke klant. Of een potentiële klant. Een aanstormende football-ster van de universiteit die het waarschijnlijk ver zou schoppen in de NFL. Of een basketbalspeler die een geweldig jaar had en overstroomd werd met aanbiedingen op het gebied van sportmarketing. Misschien was hij laat van zijn werk vertrokken en stond hij nu vast in het forensenverkeer van Washington DC.

Of misschien was hij een vrouw tegengekomen. Niet erg aannemelijk, aangezien het nog voor de middag was. Maar ik heb ondervonden dat met Jacobs charme alles mogelijk is.

Ik weet wat mijn beste vriendin zou zeggen. Toni zou me vertellen dat ik niet twee uur had moeten rijden naar een onbekend adres enkel en alleen omdat mijn broer me een leuke, gezamenlijke vakantie in het vooruitzicht had gesteld.

Verlaat je huis nooit zonder je ondergoed en je grenzen, kon ik haar bijna horen zeggen.

Ik begrijp wat het begrip grenzen inhoudt wat mijn broer betreft, maar ik lijk ze alleen niet te kunnen toepassen.

Ik neem zijn bericht van gisteren nog een keer door, op zoek naar aanwijzingen die ik mogelijk over het hoofd heb gezien.

Het Superzomerspektakel voor Broer en Zus is aangebroken! Pak je koffer met spullen voor warm weer en mogelijk een duik in het water. Comfortabele kleren. Misschien een of twee stuks nette kleding, maar dit wordt een

informeel reisje. Het adres staat in het volgende bericht.
Zoek het niet op op Google Street View! MORGEN OM
16.00 UUR.

Ja, dat is alle informatie die hij me gegeven heeft.

En ja, nadat ik vanochtend mijn koffer heb ingepakt, heb ik het navigatiesysteem zo ingesteld dat het me via de meest toeristische route van Fredericksburg naar Kilmarnock zou leiden, een klein stadje in het gebied dat bekendstaat als de Northern Neck. Ik heb zelfs de verleiding weerstaan om op Google Street View te kijken, een beslissing die ik nu betreurt. Omdat ik dan beslist vragen had gesteld.

Wat als... hij niet komt?

‘Doe niet zo belachelijk. Hij komt echt wel,’ zeg ik hardop, alsof mijn broer zou verschijnen wanneer ik de woorden uitsprak. Maar dat was niet zo.

Dat betekent niet dat hij níét komt. Maar mijn bezorgdheid neemt toe en vermengt zich met de opwinding en de spanning vanwege het feit dat ik mij in een nieuwe situatie bevind. Toen ik aan het inpakken was, had ik mijn nerveuze gedachten weggestopt, net zoals ik mijn halve kledingkast in mijn koffers had gestopt – voor het geval dat.

Avonturen zijn leuk! had ik mijzelf voorgehouden terwijl ik zorgvuldig mijn T-shirts oprolde en ze in nette rijtjes onder in mijn koffer legde. *En verrassingen ook! Je bent een vrouw die opwindende avonturen geweldig vindt!*

Ik slaagde er bij lange na niet in om mijzelf te overtuigen. Maar ik heb mijn spullen ingepakt. Ik ben gekomen.

En nu, terwijl ik op een oprit sta die gemaakt is van vermalen oesterschelpen en sta te bakken in de zon op deze snikhete junidag, wens ik dat ik weer in mijn comfortabele maar krappe appartement was, bezig om mijn leeslijst voor de zomer af te werken. Dit jaar had ik besloten om een lijst te maken die volledig zou bestaan uit boeken die geschreven waren door vrouwen, van de gezusters Brontë en Jane Austen tot Toni Morrison

en Madeleine L'Engle, wier boeken voor jongvolwassenen ik altijd geweldig gevonden had.

Maar nee, ik koos ervoor om de cocon van thuis te verlaten om te ontdekken wat zich achter Deur Nummer Drie bevindt. Blijkbaar is dat het zielige huisje waar ik voor sta. Het is hard toe aan een grondige opknapbeurt. Of aan een bulldozer. De gevel, die ooit wellicht crèmekleurig is geweest, heeft nu de kleur van een lading witte was die te vaak in de wasmachine is gedaan. Het grootste deel van de houten afwerking is verrot. Ik heb geen verstand van daken, maar dit dak ziet eruit alsof het zal instorten bij de volgende zware regenbui.

Als ik mijn ogen tot spleetjes knijp, is het bijna schattig. Of liever gezegd, het wás schattig, maar nu is het teleurgesteld door het gebrek aan onderhoud door de eigenaar. De voorkant ziet eruit als een gezicht. De ramen vormen de verdrietige ogen boven de halve cirkel van fronsend glas in de deur.

Maar het terrein is prachtig, met een strook weelderig groen gras dat aan weerskanten omzoomd wordt door naaldbomen. De echte publiekstrekker is het glinsterende water achter het huis, inclusief een steiger en een zeilboot, die in veel betere staat lijken dan het huis.

In de buurt van een gebouw dat het midden houdt tussen een losse garage en een stalen schuur, staat een oude Bronco. Die is duidelijk niet van Jacob. Hij geeft de voorkeur aan nieuwe, gelikte en glimmende auto's. Waar heel veel dollartekens en details bij komen kijken. Deze terreinwagen ziet eruit alsof hij opgeknapt is, maar dat is net zomin iets voor Jacob. Heel even vraag ik me af of de eigenaar van de auto me vanuit het huis gadeslaat, maar ik zie geen teken van beweging. De plek voelt verlaten aan.

Verlaten, maar ook de perfecte schuilplaats voor een serie-moordenaar.

Ik loop met een grote boog om het zielige huisje richting het water, terwijl ik muggen met de afmetingen van een vogel van me afsla en de zweetsnor van mijn bovenlip veeg. Tegen

de tijd dat ik het water bereik, kleeft mijn vochtige T-shirt aan alle kanten aan mijn lichaam. De steiger is stevig, zij het enigszins versplinterd. De diepblauwe gloed van het water is bijna uitnodigend. Bijna. Een kleine rubberboot vaart voorbij, bestuurd door een oudere man met twee kleine meisjes met roze zwemvesten. Ze zwaaien allemaal.

Ik zwaai terug, alsof dit mijn steiger is. Mijn zeilboot. Mijn moordhuisje.

Op de zijkant van de zeilboot staat in een net lettertype *QUINTessential*. Het woord *quint* met allemaal hoofdletters is waarschijnlijk een of andere woordspeling voor ingewijden, want ik snap het niet. Eerlijk gezegd is het een teleurstellende naam voor een boot. Horen boten geen gevatte namen te hebben, zoals *Joepiedesloepie* of *Kameleon* of *Kantje Boord*?

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn – nog steeds niets van mijn broer – en maak een paar foto's van het water en de boot. Ik moet mijzelf tegenhouden om niet aan boord te stappen. Ik ben nog nooit op een boot met deze afmetingen geweest en ik sta te trappelen om op onderzoek uit te gaan. Hij is iets langer dan de steiger, en precies zo hoog dat ik weinig van het dek kan zien. Ik ben nieuwsgierig, maar ik ben geen indringer. En daarom draai ik me maar om en neem foto's van de achterkant van het huisje, die beslist meer ramen zou moeten hebben gezien het uitzicht.

Wanneer ik weer terugloop over het gras, vliegen er drie vogels weg van een verborgen nest onder de verzakte dakgoot van het huisje. Ik sta abrupt stil wanneer er in een van de ramen een kanten gordijntje beweegt. Mijn hart klopt in mijn keel.

Is er daarbinnen iemand die mij gadeslaat?

Het zóú Jacob kunnen zijn. Hij heeft me het adres gestuurd. Maar hij zou zich niet daarbinnen verschuilen. Hij zou naar buiten zijn gerend en me een verpletterende omhelzing hebben gegeven – zijn specialiteit.

En ik kan me ook niet echt voorstellen dat mijn broer vanuit een huis als dit de veranda op zou komen lopen, en nog minder

dat hij me vanuit het huis zou bespioneren.

Wanneer er een wolk voor de zon schuift, neem ik nog een foto van het kleine huis. Gewoon voor het geval het als bewijs zou kunnen dienen van mijn verdwijning of dood.

De telefoon trilt in mijn hand, en ik neem niet de moeite om te groeten wanneer ik zie dat het Jacob is die belt.

‘Zeg me alsjeblieft dat jij degene bent die me gadeslaat vanuit dat griezelige moordhuisje.’

Hij lacht spetterend. ‘Het wát?’

‘Je weet wel – het zielige witte huisje dat uit elkaar valt en dat wellicht onderdak biedt aan spoken of een seriemoordenaar. Het huisje waarvan je me gisteravond het adres stuurde. Het huisje waar ik nu voor sta. Ik hoop dat het niet instort wanneer het gaat waaien.’

‘Is het zo erg?’ Zijn stem klinkt gespannen.

Ik sluit mijn ogen. En adem enkele keren langzaam in en uit. Doe mijn ogen weer open, precies op het moment dat de gordijnen opnieuw heen en weer bewegen. ‘Als je niet weet in welke staat het verkeert, betekent dat dat je hier niet bent.’

‘Ik... ben daar inderdaad niet.’

Teleurstelling verstikt al de blijde hoop waar ik me aan vast heb geklampt sinds zijn bericht gisteravond. Daar ging het Superzomerspektakel. En al het vertrouwen dat ik in mijn broer had.

Wanneer ik weer begin te praten, is mijn stem zo koud als een vriescel. ‘Jacob, wiens huis is dit? En waar ben je?’

‘Het is een lang verhaal.’

‘Ik heb de hele terugweg de tijd om ernaar te luisteren,’ zeg ik, terwijl ik met grote stappen richting mijn auto loop.

‘Ga nog niet weg,’ zegt hij vlug.

‘Geef me een reden om niet te vertrekken. Een góede reden.’

‘Luister,’ praat hij verder, terwijl hij mijn vragen negeert, ‘ik moet je om een gunst vragen.’

Ik knijp mijn ogen dicht. ‘Juist.’

Voor zover ik in het geheim heb bijgehouden – in het

gehéim, omdat je verondersteld wordt om de fouten van de mensen van wie je houdt niet bij te houden – heb ik Jacob veel vaker een gunst verleend dan hij mij. De gunsten zijn net zo uit balans als iemand die in zijn eentje op een wip zit. Als er íemand om een gunst zou moeten vragen, dan was ik het wel.

Jacob is de gasreus in het centrum van het zonnestelsel van onze familie. Mijn ouders en ik wachten niet eens totdat hij ons vraagt om te springen en te zeggen hoe hoog we moeten springen. We staan gewoon klaar voor de start, met gebogen knieën en gespannen spieren.

Is het een soort traumatische reactie vanwege het feit dat Jacob bijna overleden is toen hij twaalf was? Waarschijnlijk wel.

Maar zelfs daarvoor was hij al het wonderkind van de familie. Het feit dat we hem bijna zijn kwijtgeraakt, had zijn status simpelweg nog doen toenemen. En het heeft ons allemaal dichter bij elkaar gebracht. Mogelijk zijn we ietwat uit balans op het gebied van leiderschap, maar er zijn nog veel schadelijkere familiekwesaties te bedenken waar we mee hadden kunnen worstelen. Mijn ouders cirkelen de afgelopen jaren niet langer om hem heen nadat ze een camper hebben gekocht, het huis waarin ik ben opgegroeid hebben ingewisseld voor iets wat iets makkelijker te onderhouden is en het grootste deel van het jaar door het land toeren. Volgens mij zijn ze op dit moment in South Dakota. Of was het South Carolina? Waarschijnlijk gewoon ergens in het zuiden. Het is tegenwoordig moeilijk om bij te houden waar ze zijn.

En dat is misschien wel het probleem.

Alhoewel mijn oudere broer ietwat zelfgericht is, moet ik tot zijn verdediging aanvoeren dat Jacob een geschikte kerel is. Hij is gul. Grappig. Heeft een groot hart. Kan overal vrienden maken. Loyaal.

Mééstal is hij loyaal.

‘Zie je –’

Jacobs uitleg wordt onderbroken door sirenes. Ik heb ze een paar minuten geleden al gehoord als een zacht gejammer in

de verte. Maar nu is het een hard, doordringend gekrijs. Twee politieauto's draaien de oprit op en komen hard aangereden. Ze laten stofwolken achter terwijl ze recht op mij afkomen.

'Heb je enig idee waarom de politie hier is?' vraag ik.

Hij kreunt. 'O nee. Dat meen je niet. Dat zou hij toch zeker niet doen?'

'Wie zou wát niet doen?'

Ik ben nog nooit gearresteerd en heb nooit overwogen om te vluchten voor de politie. Maar nu betrap ik mijzelf erop dat ik langzaam achteruitloop terwijl de politieauto's tot stilstand komen.

Een zwerm – oké, het zijn er maar twee – politieagenten gooit de portieren open en springt eruit alsof ik een voortvluchtige ben die ze al dagenlang achtervolgen. En geen verwarde basisschoolverpleegkundige die zich wellicht op verboden terrein bevindt, als een of andere gunst aan de man die vroeger bekendstond als haar broer.

Eén agent ziet er nauwelijks oud genoeg uit om de middelbare school te hebben afgerond, en de andere heeft wenkbrauwen die zo borstelig zijn dat je er een bezem van zou kunnen maken. Ze zijn groter dan zijn snor, en dat zegt veel.

'Dat,' zegt Jacob, terwijl de politieagenten iets wat lijkt op een pistool en een stroomstootwapen op mij richten, 'is waarschijnlijk door Wyatts toedoen.'

Aha, denk ik, terwijl de politieagenten mij opdragen om mijn wapen – oftewel mijn telefoon – te laten vallen en mijn handen in de lucht te doen. *Wyatt*.

Nu vallen alle puzzelstukjes op zijn plek.

ALLE HENS AAN DEK VOOR EEN HEERLIJK AVONTUUR VOL HUMOR, WARMTE EN ONVERWACHTE WENDINGEN

Schoolarts Josie kijkt uit naar de jaarlijkse vakantie met haar broer, totdat ze ontdekt dat hij haar erin heeft geluisd en ze haar zomer dit jaar moet doorbrengen met zijn beste vriend, Wyatt. Een man die ze al niet kan uitstaan sinds hun eerste ontmoeting. Door een hardnekkige blessure is hij bovendien veranderd in een norse patiënt. En uitgerekend zij moet hem helpen herstellen – en hem iets van zijn levenslust teruggeven.

Met tegenzin stemt Josie in met het plan, al is het maar vanwege het geld. Maar geen enkele huilende kleuter met een geschaafde knie had haar kunnen voorbereiden op een loodzware atleet met koorts. Met de nodige moeite overwint Josie niet alleen Wyatts chagrijnige buien, maar ook haar eigen vooroordelen. En wanneer Wyatt haar uitnodigt voor een bijzondere zeiltocht, biedt ze zelfs spontaan aan zijn stuurvrouw te zijn. Maar of hun prille vriendschap daartegen bestand is?

EMMA ST. CLAIR is de auteur van romantische comedy's met hart, pit en chemie. Ze staat bekend om haar eigenzinnige heldinnen en gevatte dialogen. *Hart naar de haaien* is haar eerste roman die in het Nederlands verschijnt.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

